

Inleidend

Dinsdag gaan ze van start. 50000.
Daar hebben ze al lange tijd naar uitgekeken.
Waar hebben ze naar uitgekeken?
Naar het lopen, het lopen te midden van anderen.
Opgenomen. Er bij horen. Heel diep en toch ook 'oppervlakkig'.
Gezellig. Waarnaartoe? Doet dat er echt toe?
Ja, dat doet er toe, de weg naar over vier dagen.
Een leven lang...van vier dagen.
Zal het ze wat doen? Ja het zal hun wat doen.
Monter, de vaart erin, genieten, moe, pijn, veel pijn soms,
lachen, ophouden, nee, doorlopen, tranen, troosten,
en dan de via gladiola.
Jezus had kunnen zeggen:
Waarmee zal ik het koninkrijk van God vergelijken:
het lijkt op 50000 mensen die uitgingen om te leven...
ieder met hun eigen...en toch samen...
hun dingen achterlatend en toch op weg naar zichzelf,
samen zo gewoon als vrede maar kan zijn...

Laten we verstillen denkend aan alles
wat we gedaan hebben en hoe dat heeft uitgepakt,
en zingen, alsof ons leven ervan af hangt:
Heer ontferm u over ons,
want dat precies hebben we nodig.

OVERWEGING: **KIEZEN en DELEN**

De woestijnbewoners van Kenia noemen het gebied waar zij wonen en trekken van plaats naar plaats, de woestijn: de huid van God.
Wij denken en voelen bij 'woestijn': heet en zweet, dorst en honger, dor en droog: een plaats, niet om naar te verlangen, een plaats waar missen je gemoed bepaalt.
Zij niet, zij die daar wonen zeggen: huid van God. Dus wat je kunt voelen en zien, zacht en warm, om te kussen; waar je woont en thuis bent: de allerdiepste werkelijkheid onthuld, intiem en bloot.
Zij leven, zeggen ze, op de huid van God, zo dichtbij als in de armen van een moeder, dichtbij als op schoot bij een vader, dichtbij als een geliefde, om een hooglied voor te zingen.
Woestijn als een beeldplaats van jouw oorsprong en jouw veiligheid, waarheen je vlucht als je verloren dreigt te gaan, waar altijd de warme huid is van wie jou nooit verloren laat lopen, waar jij je opnieuw oriënteren kunt, opnieuw richting zoeken. De plaats waar jouw keuze ontkiemen kan, telkens weer: keuze voor leven. De plaats waar je verlangen te gebeuren staat.

Honger en dorst, pijn, ongekende vreemdheid blijven realiteit, maar .... de woestijnbewoners hebben het onbevungen vertrouwen God, WEES ER, op de huid te zitten door de onveiligheid te bezweren, te bedwingen met de koosnaam: huid van God.

Op grond van eenzelfde ingeboren openbaring moet het zijn, dat verteld wordt het liefdesverhaal van Abraham en Sara; hoe het gebeuren van Abraham en Sara, zich in hun woestijn afspeelt, ontrolt. Niet toevallig. In de woestijn hoort dit verhaal thuis. Abraham op de huid van God, bij God op schoot, innige verbondenheid. Daar verstond hij de NAAM van God. En een echte naam is een naam om naar je toe te roepen! Geloof maar, Abraham verstond zijn eigen verlangen dat hem dreef om te leven. Dankzij de vreemdelingen die 'in eens' daar zijn, zich bij hen vervoegen, in de woestijn: *'drie maten meel, korrelbloem, melk, maak er pannenkoeken van'*; op slag geen vreemdelingen meer, gasten, en bevriending schept toekomst. Zo wordt Abraham *in verhaal* gezet.

Woestijn beeld bij uitstrek: de plaats van naar-binnen-kijken en ontmoeting: God laat zich kennen, WEES ER: draag je eigen naam, wordt gekend bij jouw eigen naam, geroepen: wees er maar, openbaring die jij bent van wie IK ben: klinkt het, aanwezigheid. In ieder tegenkomen, mens en mens, hoor je op de achtergrond ... dat is de aanwezigheid van God. Op geen andere 'plaats' horen we zo indringend onze eigen naam geroepen en vinden onze handen hun bestemming te doen wat dient te worden gedaan: strelen, troosten, zegenen, wegwijzen, rommel opruimen, ruzie beslechten, vrede vieren, dank zeggen.

Lukas schrijft, op eigen wijze, wat hij ontwaart in het verhaal van ontmoeting met de onverwachte vreemde die zich als naaste doet kennen. Hij vertelt, zonder overgang, van het ene vers op het andere, over Jezus die zomaar een dorp binnenkomt... Hij duwt Jezus tussen de vragen die de gemeenschap dringend bezig houden als vreemdeling en vriend naar binnen die gemeenschap die vandaag heet Martha-en- Maria. (zij zou ook AvP kunnen heten bv).

Maar er is wat aan de hand. Vorige week nog vertelde Lukas dat Jezus het had over een vreemdeling, notabene een Samaritaan, die de halfdode mens in de woestijn niet voorbij liep: olie in de wonde, beschutting, diakonie, zorg tot over de tijd heen. Wie is het meest nabij? Ja... goed geantwoord, doe evenzo. Diakonie, diakonie, diakonie. Tjeu van Knippenberg heeft er zijn licht over laten schijnen.

Vandaag, zonder overgang, heeft hij het over 'de weg van Jezus'. Ineens is Jezus daar in die lokatie. Bijna net zo ineens als die drie vreemden bij Abraham. Is Lukas geschrokken van zijn eigen manier van vertellen? Diakonie, hulp bieden, niet voorbijlopen, goed om je heen kijken, iedere dag weer. Ja, dat is zo.

Maar, zo kunnen wij als gemeenschap ons afvragen: loop je dan niet de kans dat alles vooral EHBO wordt, spoedhulp-kan-niet-wachten, hoe goed en noodzakelijk dat ook is? Ontbreekt er wat? Wat dan? Wat deelt Jezus ten diepste mee? Wat is zijn weg? En dan houdt Lukas ons zijn spiegel voor, met het verhaal van Marta en Maria als omlijsting. Een oude spiegel, vanwege een oude lijst? Niks oude spiegel, want wij, maar ook die gemeenschap toen van Lukas, kijken in de spiegel.... en zien onszelf. De weg van Jezus. Wat is de weg van Jezus: aktie? Er is veel te doen in de wereld waarin we

leven! Maar ook meditatie: niet een waarom als vraag naar een reden, *maar 'waar gaat het om?'*, **hoe** is ons leven verstrengeld met het leven van elkaar en hoe krijgt de eerbied voor dat menselijk leven vorm ten diepste, in ons eigen leven? Dat dus ook delen is in het leven van elkaar, van wie naast je is. Vandaaruit... groeit verhouding, liefde, aktie....

Maar, mijn God, zijn wij daar aan toe?, aan *dat* besef, aan *die* eerbied, aan *dat* verlangen en reiken naar WEES ER en aan: **al** onze medemensen mogen er wezen? Niet eentje niet. Is dat zo? Een ding ontbreekt, zegt hij. Wat dan? Ons gebrek in de belijdenis omzetten in die hartstochtelijke roep: WEES ER, je mag er wezen!

Marta, zomaar een vrouw, in zomaar een lokatie ('vrouw des huizes' betekent dat in het aramees) had een zuster. Natuurlijk, want zijn we niet allemaal zusters en broeders? Die zus gaf hij een naam: hij noemde haar naar de zus van Mozes, Mirjam. (Heel de 'geschiedenis' -wat heet...- van Israel wordt in een naam opgeroepen als achtergrond.) Lukas scheidt een scene. Helpen ... of aan de voeten zitten van de onverwachte Wegwijzer. Aan de voeten ... niet letterlijk (we hangen ook niet letterlijk aan iemands lippen) maar het betekent 'de weg willen volgen die die voeten gaan', met een onbesmukt hart zonder iets achter te houden: ... Marta, Marta, gemeenschap, gemeenschap, (tweemaal: met nadruk dus), Antonius, Antonius: tweemaal liefdevol bij name genoemd: die roep 'wees er': daar mag het niet aan ontbreken, het is de ziel van alle diakonie. Kies maar, Marta en Maria, niet kiezen of delen, maar kiezen **en** delen van weg van Jezus.

Het koninkrijk van God lijkt op 50000, honderdduizend, een menige die niemand tellen, op weg....